

Kašpárek v rohlíku dostane občanku

Když se před patnácti lety zjevil Kašpárek v rohlíku, bylo to pozhnání pro všechny rodiče s vkusem. Původně kabaret, pak koncertní projekt a dnes svébytná kapela sází od začátku na to, že hudba pro děti nemusí být pitvořivá ani pitomá.

TEXT: VÁCLAV HNÁTEK, FOTO: ARCHIV KAPELY

S Kašpárkem si dávám sraz v kavárně, která sídlí v přízemí budovy jedné velké investiční společnosti. Když přichází v kostýmu, vzbuzuje pozdvižení. Obsluha se kouká podezřívavě, hlavou se snaží nedívat vůbec. A mě to začíná bavit.

„Tohle jsem já! Kašpárek. Když si chci odpočinout, někdy se převlékám za civila,“ hlásí. Já samozřejmě vím, že mluvím s Pavlem Kružíkem, který Kašpárka představuje, ale dostat z něj odpovědi „mimo roli“ nebude až tak jednoduché. „Ne, vážně, já tak chodím i do rádia, kde se dívá, když nemají kamery. Jednou jsem takhle naběhl na generálního ředitele, když jsme sháněli sponzora. A snažím se v kostýmu absolvovat aspoň poslední míli na koncert, aby děti měly ten pravý zážitek,“ líčí.

Což třeba v případě vánočních koncertů, které měl Kašpárek v rohlíku opakovaně v pražské Lucerně, znamenalo absolvovat v kašpárkovském kostýmu pár stanic metrem. „Jedu tam už se svým publikem a oni se ke mně mají, protože já jsem ten jejich kámoš Kašpárek. Jasně že když na mě naskáče sto dětí, tak už to trochu bolí. Ale inteligentní rodiče zase poznají, když už je to přes čáru,“ říká.

Pankáči nezkouší

Kašpárek v rohlíku se zrodil v hlavě Davida Dvořáka jako divadelní kabaret, následně se jako koncertní projekt vlastního žánru bejbypank etabloval i na

„Tohle jsem já! Kašpárek. Když si chci odpočinout, někdy se převlékám za civila...“

pódii. Tehdy se s ním spojila i řada hvězdných hudebníků jako Lenka Dusilová, David Koller, Milan Cais z Tata Bojs nebo Jan Kalina ze Sto zvířat. „Jenže se pak stávalo, že jak na desce zpíval Koller, tak ho lidi čekali i na koncertě. A on samozřejmě nikde. Ty kapely měly vlastní aktivity, a hvězdy teda dorazily jen na křest nebo vánoční koncert,“ popisuje Michal Thomes, který se o Kašpárka v rohlíku stará jako manažer.

„Ale to jim rozhodně nemám za zlé, já je mám všechny rád. Myslím si, že na svou účast v Kašpárkovi byli dokonce pyšní. Odskočili si k nám od svých slavných skupin možná kvůli tomu, aby byli za frajery před svými dětmi, které měli zrovna v tom správném věku,“ dodává Kružík.

Pro návštěvníky to však bylo matoucí, takže někdy před covidem se Kašpárek ustálil jako svébytná kapela. Respektive malý orchestr s dechy a dětským sborem a stále několika muzikanty v alternativních, třeba s třemi basáky. „Ten hlavní je Dalibor Joska Mucha, který hraje s Martou Jandovou, takže je taky hodně vytížený. Když nemůže, nahradí ho třeba Zemánek z Wahnoutů. Prostě basák ví, že je koncert, a nějaký basák přijede. Zní to divně, ale fungují jako jedna osoba,“ říká Kružík.

Zajímá mě, jestli v dobách hvězdných hostů zvládali vůbec zkoušet. „Pankáči nezkouší!“ tvrdí Kašpárek rezolutně i o současné sestavě, ale potom opatrně dodává: „Jasně, občas máme tajnou zkoušku, aby se o ní nikdo nedozvěděl. Ale že bychom měli zkušebnu a scházeli se tam každý týden, to nemáme.“

Foto: Jakub Červenka

Co nota, to slabika

Kašpárek v rohlíku si vždy zakládal na tom, že i když dělá písničky pro děti, anebo možná právě proto, hlavně ta hudba nesmí být blbá. Kromě pár výrazných coverů od The Clash (Should I Stay or Should I Go jako Čurej sem, čurej tam) nebo Offspring (Želvy, v originále Pretty Fly) jde výhradně o vlastní tvorbu a přehled autorů by byl nadmíru zajímavý. Hodně písní napsal původně David Dvořák, dodnes občas přispěje někdejší hvězdný host Márdi z Vypsané fixy, ale několika písněmi přispěl i Michal Thomes, kterého si mnozí vybaví coby ředitele festivalu Rock for People, ale jako písničkáře jen málokdo.

„Nejsem aktivní muzikant, nikdy jsem neměl kapelu, ale ano, mám u OSA registrovaných asi pět skladeb, které jsem napsal právě pro Kašpárka,“ přiznává Thomes. A že to se skládáním myslí vážně, dokazuje i to, že se hned pustil

„Nejsem aktivní muzikant, nikdy jsem neměl kapelu, ale ano, mám u OSA registrovaných asi pět skladeb, které jsem napsal právě pro Kašpárka...“

jak do textů, tak do hudby. „Vzniká obojí najednou, podobně jako u Ivana Mládka, který říká, že si napíše notu a hned k tomu i slabiku. Na dodaný text ani na dodanou hudbu bych psát neuměl.“

Každý autor má navíc specifický přístup k systému práce a získávání

nápadů. Thomes zmiňuje Márdiho, který si podle něj dělá poznámky, když kolem něco letí, a potom to zpracovává. Sám k tvorbě písní přistupuje daleko nahodileji. „A navíc zjišťuju, že ta múza poletuje kolem, zrovna když mám největší stres ohledně práce na Rock for People. Je to možná přesně ten typ prokrastinace, kdy bych se hrozně rád věnoval něčemu úplně jinému než nějakým nudným, ale nutným povinnostem, které musím řešit. Tak někdy neodolám.“

Psaní pro Kašpárka navíc přináší tu svobodu a radost, že se nemusí ničím svazovat nebo nedejbože brát vážně. „To mě mimochodem štve na radiové tvorbě, kde mám vždycky pocit, že těm kapelám jen někdo řekl, jaký formát potřebuje, text aby byl trochu o ničem a že to má být do týdne. Prostě produkt. To u Kašpárka v rohlíku nehrozí, tam je pořád opravdovost,“ říká Thomes.

„Já doufám, že kvalita Kašpárka je v tom, že naše texty nejsou hloupé, ale

beru to komplexně, takže myslím, že ani hudba není hloupá. Někdo říká, že dělá tvorbu pro děti, a myslí to tak, že je to jednodušší. Podle mě je to naopak složitější, protože musíte trefit cílovou skupinu od malých děček až skoro po pubertáky a štvát to nemůže ani rodiče," přemýšlí nad kapelními písničkami Pavel Kružík.

„Pro mě je moje vlastní tvorba dvoufázová,“ dodává ještě Thomes. „Ta písnička vznikne třeba jako kytara a zpěv, jenže já nejsem Bedřich Smetana, abych si představil, jak to bude znít hotové. Takže pak přijde druhá fáze, a když to kapela zaranžuje, tak je to většinou výrazný posun k lepšímu.“

Kefír i Rock for People

Když začínal, byl Kašpárek v rohlíku opravdový fenomén. Důkazem budiž třeba to, že se dostal do legendárního pořadu Noc s Andělem, kde by v sobotu

„Někdo říká, že dělá tvorbu pro děti, a myslí to tak, že je to jednodušší. Podle mě je to naopak složitější, protože musíte trefit cílovou skupinu od malých děček až skoro po pubertáky a štvát to nemůže ani rodiče...“

o půlnoci dětskou hudbu asi nikdo nečekal. „My jsme navíc dorazili i s našimi dětskými zpěváky, tak pak přišly nějaké stížnosti, že tam naše děti ještě v tuhle hodinu skotačí. Ale to k tomu prostě patřilo,“ vzpomíná Kružík. Ale prý v televizi způsobili jiné skandály. „Máme obří hit nazvaný Angelina Jolie. No a víte, jak v televizi kontrolují, jestli není třeba malinká značka na mikině, a zalepují to? Tak my jsme přitáhli obří fotku Angeliny, asi tak 2 x 3 metry, oni tak trochu přehlídli, že je od nějakého známého fotografa, a byl z toho docela průšvih. Několikrát jsme byli i v Sama doma. To bylo skvělé, ale když jsem moderátorkám tvrdil, že mám na břichu vyetovaná jejich jména, a svlíknul si v přímém přenosu vršek, tak jsem je tím úplně odstřelil. Ale když se pak vrhnete jíst tu polívku, kterou tam vaří... Prostě pankáči!“

Nakonec to Kašpárek z budějovického kabaretu dotáhl až na vlastní festival nazvaný Kefír. Právě s tím začal

kapela pomáhat Michal Thomes, který v té době měl festivalových zkušeností spoustu. „Hlavně jsem tenkrát navštívil Camp Bestival v Anglii. To je rodinná verze slavného Bestivalu, který pravidelně sbírá ceny za nejlepší festival. To mě fascinovalo,“ vzpomíná. Od roku 2013 se kromě doby covidu Kefír koná každý rok. Letos se uskuteční 2. září v Hradci Králové v domovském areálu festivalu Rock for People, na kterém se Kašpárek také objeví.

A právě na Kefíru oslaví svoje patnáctiny. „Těším se, že dostanu konečně občanku. Možná se díky tomu přestanu převlékat do civilu, protože třeba do té České televize vás bez dokladu nepustí. Teď už to půjde bez obav i bez rodičů,“ směje se Kružík.

Z ředitele bedňákem

Přes nespornou popularitu to měl Kašpárek v rohlíku vždy trochu komplikované. „Když jsme na Ministerstvu kultury žádali o grant na Kefír, tak nám bylo řečeno, že dětská zábava je komerce, která je nezajímá,“ líčí Thomes. Stejně se na ně trochu skrz prsty dívala třeba i „seriózní média“, jež neměla ambici psát z jejich koncertů reportáže nebo recenze.

Takže co vlastně v rámci propagace fungovalo nejvíce? Samotné písničky? Nebo slavná molitanová číra, z nichž jedno to dotáhlo až do vizuálu oblíbeného podcastu Kecy a politika? „Asi to bude jedno s druhým. Číra byla skvělý nápad a dodneška je to věc, která funguje a pomáhá dotvářet identitu,“ připouští Thomes. „A když přijedete někam na Moravu a najednou se v publiku objeví lidi, kteří to mají na hlavě, jako že si to někdy někde pořídili a přijdou v tom na koncert, tak je to hrozně milý. S podcastem Kecy a politika nejsme nijak spojení, ale samozřejmě ten obrázek rádi sdílíme.“

Zatím poslední Kašpárkova deska nazvaná jednoduše 5 vyšla v roce 2018 a pomalu vznikají písně na nové album. „Na koncertech už občas nějakou novinku vytáhneme a testujeme ji na lidech,“ říká Kružík.

Foto: Petr Klapper

Foto: Zdeněk Hejduk

Kašpárek sice nechystá klasické turné, ale ve znamení patnácti let na scéně se bude odehrávat všechno letní hraní. Všichni se těší. „Pro mě je Kašpárek takový protipól toho, co dělám na Rock for People,“ říká Thomes. „Takže se

nestydím jim tahat bedny, sundávat aparát z pódia a řídit dodávku. A je to i rodinná záležitost, protože žiju s jejich zpěvačkou. A protože jsme oba různé rozlitaní, je to vlastně dokonalá příležitost vidět se.“ ☑